

ZÁHADA ŠPANĚLSKÉHO MYSU

Ellery Queen

Ellery Queen
THE SPANISH CAPE MYSTERY

copyright © 1935 by Ellery Queen
Copyright renewed by Ellery Queen
translation © Libor Zezula, 2018

ISBN 978-80-7511-400-6
ISBN 978-80-7511-401-3 (epub)
ISBN 978-80-7511-402-0 (pdf)

Ellery Queen
ZÁHADA
ŠPANĚLSKÉHO
MYSU

MÍSTO DĚJE

ŠPANĚLSKÝ MYS, zvláštní přímořský útvar na severoatlantickém pobřeží, a jeho okolí. Jde o vybíhající skalisko o rozloze přibližně jednoho a půl čtverečního kilometru, které je s pobřežím propojeno úzkým skalním jazykem. I když se nachází pouhých pár stovek metrů od široké silnice a je lemováno veřejnými plážemi, jde o místo naprosto uzavřené a prakticky nepřístupné.

OSOBY VYSTUPUJÍCÍ V PŘÍBĚHU

DOMÁCNOST:

WALTER GODFREY: vlastník Španělského mysu

STELLA GODFREYOVÁ: jeho manželka

ROSA GODFREYOVÁ: jejich dcera

DAVID KUMMER: Stellin bratr

HOSTÉ:

LAURA CONSTABLOVÁ: tlustá, bouřlivá čtyřicátnice

EARLE CORT: Rosin snoubenec

JOHN MARKO: ďábelský zlosyn

CECILIA MUNNOVÁ: bývalá herečka z Broadwaye

JOSEPH MUNN: původem z Arizony

DALŠÍ POSTAVY:

KIDD (KAPITÁN): místní postava

LUCIUS PENFIELD: advokát

HARRY STEBBINS: místní pumpař

HOLLIS WARING: nepřítomný soused

SLUŽEBNICTVO:

BURLEIGHOVÁ: hospodyně

JORUM: muž pro všechno

PITTSOVÁ: Stellina služebná

TILLER: komorník

(a další nejmenovaní)

VYŠETŘOVATELÉ:

MACKLIN (SOUDCE): právník na dovolené

MOLEY (INSPEKTOR): místní zástupce zákona

ELLERY QUEEN: nenapravitelný mistr logiky

PŘEDMLUVA

PO DOBU PŘIBLIŽNĚ PĚTI LET, kdy máme to potěšení, že můžeme vydávat romány pana Queena, náš čtenáři bombardují stovkami dotazů týkajících se utajení a identity gentlemana, který píše předmluvy ke knihám E. Queena. Jejich zvědavost bohužel nemůžeme uspokojit. Nevíme to.

Vydavatelé

ZNÁM TO MÍSTO VELMI DOBŘE; viděl jsem ho nesčetněkrát během plavby na svém skromném motorovém člunu a pak nejméně třikrát panoramaticky ze vzduchu, protože Španělský mys leží na pobřeží Atlantiku přímo pod leteckou trasou ze severu na jih.

Z moře se všem nabízí pohled na gigantickou hromadu zvětralé a ošlehané skály, která jako by pocházela z Alpského skalního masivu, jenž byl po stranách hrubě otesán a pohozen k pobřeží Atlantiku a jehož břehy tak oceán omývá stovky kilometrů od místa, kde se zrodil. Když se k mysu přiblížíte – tak blízko, jak jen vám ďábel-sky ostré útesy kolem dovolí –, uvidíte zvlněnou žulovou skálu, majestátnou, nedobytnou a pevnou jako Gibraltar.

Jak si tedy můžete domyslet, z vody se Španělský mys jeví jako chmurný a poněkud strašidelný objekt.

Avšak ze vzduchu je pohled na něj téměř poetický. Hluboko pod vámi se rozkládá podivně tvarovaný smaragd, tmavozelený a tajemný, zasazený do zvlněné modré plochy oceánu. Je zhusta posypán porostem stromů a keřů; z takové výšky zelený koberec narušují pouze tři místa. Jedním z nich je malá pláž se sněhobílým pískem v zátoce a s terasami zvedajícími se nad ní (ačkoli ty jsou stále pod úrovní okolních útesů, kterými je zátoka chráněna). Další záchytný bod je samostatně stojící dům, rozsáhlé a trochu fantasticky vypadající obydlí, *hacienda* ve velkém stylu, se štukovým obkladem, nádvořím a střechami španělského typu. Přesto ta stavba není nepěkná; je jen nepatřičná v porovnání s americkou moderností, která ji obklopuje; příkladem může být benzínová pumpa, která se ze vzduchu zdá být velmi blízko, ale ve skutečnosti se vůbec nenachází na Španělském mysu, nýbrž na druhé straně silnice vinoucí se pevninou.

Třetí oživující detail je utopená cesta podobající se ostří nože, která odbočuje ze silnice a protíná zelený koberec mysu. Rovná jak indiánský šíp, vede přímo po úzkém pruhu skály, který spojuje pevninu s mysem; středem mysu vede dál až k zátoce. Shora je silnice bílá, a i když jsem po ní nikdy nešel, mám podezření, že je betonová; září i v noci za měsíčního svitu.

Stejně jako většina alespoň trochu obeznámených lidí z okolí i já vím, že vlastníkem tohoto pozoruhodného skalního masivu – nepochybně výtvoru moře, které ho trpělivě opracovává miliony let – je Walter Godfrey. Jen málo lidí však ví víc, neboť Godfrey od nepaměti

využívá privilegia bohatých lidí a před světem se uzavřel. Nikdy jsem nepotkal nikoho, kdo by Španělský mys, který Godfreyovi slouží pouze jako letní sídlo, navštívil. Až do oněch dramatických událostí, které mys i jeho majitele donutily narušit tradiční uzavřenost; a pak, samozřejmě, kdo jiný by mohl být oním narušitelem než můj dobrý přítel Ellery Queen! – který, jak se zdá, je stižen podivným prokletím.

Ačkoli proti tomu Ellery bojuje ze všech sil, zločiny ho dřív nebo později doženou; jde to až tak daleko, že jeden náš společný přítel kdysi napůl v žertu poznamenal: „Pokaždé, když požádám Queena, aby mě večer nebo o víkendu navštívil, jsem trochu napjatý. Přitahuje zločiny – pokud mi ten příměr odpustí – jako psi kožich láká blechy!“

Je to tak. A stejně to dopadlo i na Španělském mysu.

Na »Záhadě nahého muže« – jak tomu případu říká sám Ellery – je mnoho věcí fascinujících a zcela a naprosto nepochopitelných. Ve skutečnosti se jen málokdy můžete setkat s tak podivným zločinem v celé jeho nádheře. Vražda Johna Marka, ke které došlo po únosu nesprávného muže, a téměř výstřední okolnost spočívající v Markově nahotě, to vše zadělalo na značně zapeklitý problém; a teď, když už se jedná o další úspěšné queenovské cvičení v dedukci, je to příběh plný prvotřídní zábavy.

Měl jsem jako obvykle štěstí a v této tragédii, plné dramatických omylů, vystupuji v roli zpravodaje; a pokud mi můj přítel promine, opět budu velebit jeho pozoruhodnou duševní schopnost, která nakonec triumfovala v případě, jenž se dlouhý čas zdál být neřešitelnou záhadou.

J. J. McC.
NORTHAMPTON

Kapitola 1

KOLOSÁLNÍ CHYBA KAPITÁNA KIDDA

V KAŽDÉM OHLEDU to byl obrovský kiks. Lumpové dělají chyby odjakživa; obvykle je to výsledek spěchu nebo neopatrnosti, případně jejich vlastní duševní nedostatečnosti a skoro vždy si tím prokážou medvědí službu; nakonec zjistí – a to přinejlepším –, že o svých chybách dlouhá léta smutně přemýšlejí za železnými mřížemi. Ovšem tohle byla bota, která se zapíše do knih.

Zdálo se, že kapitán Kidd, navzdory rozmarnosti svého jména, nemohl mezi své klady zahrnout bystrý rozum. Byl pořádná hora masa; a protože mu stvořitel nadělil neuvěřitelnou fyzickou sílu, asi aby vše vyvážil, potrestal ho nedostatkem šedých buněk mozkových. Už od začátku bylo jasné, že onen omyl byl výsledkem naprosté tuposti kapitána Kidda.

Kapitální smůla tkvěla v tom, že lumpovi, který se jí dopustil, nezpůsobila zmíněná chyba žádnou újmu; a ještě menší vliv měla na tajemnou osobu, jejímž jménem ten velký a hloupý tvor tahal za nitky osudu. Bylo zřejmé, že všechny následky nakonec ponese nebohá oběť.

A tak bylo nekončící záhadou, zahalenou do neproniknutelného závoje, proč si osud, zastoupený neuvěřitelnou osobou kapitána Kidda, vybral za svou oběť právě nešťast-

ného Davida Kummera. Na tom se posléze shodli všichni (včetně pana Elleryho Queena). Mohli jenom v tichém zoufalství pokývnout při hysterické pohřební promluvě jeho sestry Stelly: „Ale David byl vždycky takový klidný hoch! Vzpomínám si ... jednou, když jsme ještě byli děti, jak mu cikánka od nás z města četla z dlaně. A tvrdila, že v ní vidí jeho »temný osud«. Och, Davide!“

Ale tohle je dlouhý a drsný příběh a to, jakým způsobem se do všeho zapletl Ellery Queen, je na delší vyprávění. Zajisté, tak jako laboratorní technik, který se zájmem pozoruje »kuriózní fenomén« lidského mozku, měl i Ellery na konci případu důvod být kapitánu Kiddovi za jeho groteskní omyl vděčný. Když Elleryho v závěru divokých a překvapivých událostí osvítilo světlo poznání, spatřil v celé průzračnosti, nakolik podstatná pro jeho řešení chyba obřího námořníka vlastně byla. V jistém smyslu na ní závisela veškerá Elleryho dedukce. A přesto na počátku ona chyba věci jen zkomplikovala.

S největší pravděpodobností by k onomu kiksů nikdy nedošlo, nebýt na jedné straně averze Davida Kummera ke společnosti – byla to spíše osobní nechuť než nějaký patologický strach – a zároveň náklonnosti k neteři Rose na straně druhé. Obě tyto vlastnosti pro něj byly charakteristické. Kummer se o lidi ve skutečnosti nikdy nezajímal; buď ho nudili, nebo rozčilovali. A přesto toho samotáře ostatní obdivovali a dokonce ho měli rádi.

Tehdy mu bylo skoro čtyřicet a byl to vysoký, silný a dobře udržovaný muž. Byl naprosto věrný svým zásadám a skoro stejně nezávislý jako jeho proslulý švagr Walter Godfrey. Kummer bydlel po větší část roku ve staromládeneckém hnízdě v Murray Hill; v létě býval na Španělském mysu s Godfreyovými. Jeho švagr, ten

zahořklý cynik, ho často podezíral, že víc než blízkost sestry a neteře přitahuje Kummera na mys podivná majetnatost toho místa – což bylo poněkud nefér podezření. Ale něco společného ti dva měli: byli to tiší samotáři, každý svým způsobem jedinečný.

Čas od času Kummer nazul boty a na týden někam zmizel, nebo vyrazil na jedné z Godfreyových šalup podél pobřeží. Už dávno ovládl finesy devítijamkového golfového hřiště, které leželo na západní polovině Španělského mysu; hrál málokdy a o golfu mluvil jako o »hře pro starce«. Občas se nechal přemluvit na několik setů tenisu, pokud byl soupeř velký nadšenec, ale obecně se jeho zábava omezovala na okruh činností, které slibovaly povyražení o samotě. Měl – jak jinak – vlastní rentu a občas se přinutil k psaní, které se vesměs týkalo neosobních témat.

Nebyl to žádný romantik; život mu udělil pár tvrdých lekcí, jak rád říkal, a on pevně věřil pouze faktům. A jako aktivní člověk čelil praktickým problémům neustále. Milostnými vztahy si život nekomplikoval; kromě sestry Stelly a její dcery Rosy pro něj ženy znamenaly méně než nic. Mezi kamarádkami paní Godfreyové se šušovalo, že ve dvaceti zažil nešťastnou milostnou aféru; nikdo z Godfreyových o tom ale nemluvil a také on – jak se dalo čekat – držel jazyk za zuby.

Tolik o naší oběti, Davidu Kummerovi, opáleném svalnatém muži, kterého kapitán Kidd odvlékl do zapomnění.

Rosa Godfreyová byla celá on; po své rodině zdělila tenké tmavé obočí, silný rovný nos, vyrovnaný pohled a štíhlé, pevné tělo; když s matkou seděly vedle sebe, vypadaly jako sestry a Kummer jako jejich starší bratr.

Povahově byla Rosa stejně klidná jako její strýc a neměla v sobě nic ze Stelliny nervózní živosti, společenské roztěkanosti nebo nezbytných povrchních způsobů. A pochopitelně mezi ní a urostlým strýcem nic nebylo – nic, co by mohlo zavdávat příčinu ke škodolibým poznámkám. Jejich vzájemná náklonnost respektovala pokrevní vazby; oba dva by jakékoli nevhodné podezření velmi pobouřilo; kromě toho mezi nimi byl věkový rozdíl skoro dvacet let. A přesto by Rosa v případě potíží nešla za matkou; nevydala by se ani za otcem, který se tiše věnoval sám sobě a stál jedině o to, aby ho všichni nechali na pokoji; šla by za Kummerem. Tak to bylo už od jejích dětských let. Každý jiný otec by podobnou krádež svých otcovských práv pociťoval jako urážku, ale Walter Godfrey byl záhadou jak pro svou rodinu, tak i pro nebohé ovečky, jejichž rouno mu vydělalo nemalý majetek.

Dům byl plný lidí; přinejmenším tak to připadalo Kummerovi. Záliba jeho sestry Stelly ve společenském životě přilákala tentokrát – jak v sobotu odpoledne pochmurně poznamenal před svým nemluvným švagrem – zvlášť protivnou skupinku hostů.

Léto končilo a během něj na mys dorazilo pár nepříjemných lidí. Ovšem – už mnoho týdnů tu byl Marko, zdvořile nevšimavý ke zlým pohledům mužských příbuzných své hostitelky; v tom na něj byl spoleh. Byla to jedna z méně šťastných inspirací Stelly Godfreyové, jak její manžel zabručel při jedné výjimečné příležitosti. Krásný John Marko ... jenž na celém světě neměl jediného mužského přítele, nebyl typem člověka, který lpí na formalitách; jakmile ho pozvali, přísál se – jak prohlásil Kummer – „s tupou vytrvalostí neodbytné vši“. Marko zkazil tu lepší

část léta dokonce i Walteru Godfreyovi, který obvykle ve starém špinavém pracovním oděvu běhal kolem svých skalek a k podivným osobám, které do domu zvala jeho manželka, býval upřímně lhostejný. A zbytek sezóny pak pokazili ostatní hosté: Laura Constablová, „tlustá bouřlivá čtyřicítka“, jak ji s uchichtnutím charakterizovala Rosa; Munnovi – manželé, o nichž se nic lichotivého nedalo říct; a pak blondatý Earle Cort, nešťastný mladík, který na Španělském mysu strašil o víkendech a soužil se kvůli Rose. Nebylo jich moc, ale podle Kummera vydali za celou armádu – pravděpodobně s výjimkou Corta, kterého měl s jistými výhradami v oblibě.

Po pozdní sobotní večeři odtáhl David Kummer Rosu z chladného nádvoří do dosud vyhrátých zahrad, které se svažovaly dolů od rozlehlého domu ve španělském stylu. Uvnitř dlážděného nádvoří konverzovala Stella se svými hosty, zatímco Cort, kterého lapila do svých sítí paní Munnová, jen vrhal divoké toužebné pohledy za strýcem a jeho neteří. Byl už soumrak a Markův neobyčejně ladný profil se rýsoval proti nebi, když s elegancí seděl na opěradle křesla paní Constablové a podle všeho pózoval pro potěšení všech žen v dosahu. On ovšem pózoval vždycky, takže na tom nebylo nic zvláštního. Hluk hovoru na nádvoří, kterému vévodil Marko, byl pronikavý a bezduchý; a zcela bez obsahu, jako kvokání drůbeže.

Když kráčeli po kamenných schodech dolů, Kummer si s ulehčením oddechl. „Proboha, to je ale sebranka! Řeknu ti, Roso, ta tvoje zatracená máti začíná být problém. S touhle cháskou, kterou sem přitáhla, se z ní stal skutečný postrach decentní společnosti. Nevím, jak to Walter může snášet. Jsou jak hulákající pavíani!“ Pak

se zakřenil a chytil ji za paži. „Moje drahá, dnes večer vypadáš opravdu kouzelně.“

Rosiny šaty, cosi bílého, lehkého a načechraného, zašustily po kamenech. „Díky, pane. Je to hrozně jednoduché,“ prohlásila s úšklebkem. „Organza a trochu čarování slečny Whitakerové. Jsi ten nejnaivnější člověk, Davide – a taky málo společenský. Ale jsi všímavější,“ dodala a úsměv jí z tváře zmizel, „než většina lidí.“

Kummer si zapálil masivní dýmku, vděčně vyfoukl kouř a pozoroval nebe potřísněné růžovými skvrnami. „Většina lidí?“

Rosa si kousala ret a společně tak dorazili k patě schodiště. V tichém souznění se obrátili k plážové terase, v tuto hodinu opuštěné, kam z domu nahoře nebylo ani vidět, ani slyšet. Bylo to malé a útulné místo, krásné za soumraku; terasa byla vydlážděná barevnými dlaždicemi a světlé trámy tvořily otevřenou střechu nad jejich hlavami. Od pěšiny vedly dolů k terase schody a z ní pak další pokračovaly níž k půlkruhové pláži. Rosa se trochu podrážděně posadila do proutěného křesla pod pestrým plážovým slunečníkem, založila ruce a se sevřenými rty se zahleděla přes malou pláž na vlny šplouchající v písčité zátocce. Úzkým průhledem ze zátoky bylo vidět bílé vzdouvající se plachty, utopené v dalekém modrém moři.

Kummer ji tiše sledoval a potahoval z dýmky. „Co tě trápí, šibalko?“

Zahleděla se na něj. „Trápí? Co mě trápí? No, ať už tě cokoli donutilo si myslet–“

„Chováš se,“ tiše se smál Kummer, „stejně zkušeně, jako plaveš, Roso. A musím s politováním říct, že ani v jedné z těch činností zrovna nevynikáš. Jestli je v tom ten tvůj smutný mladý princ, Earle–“

Odfrkla si. „Earle! Ten těžko. Jak by mě ten mohl trápit. Nechápu, proč mu u nás doma máti dala tolik volnosti. Musela se zbláznit. Mít ho pořád kolem... Nemám o něj zájem. Už jsme si to jednou provždy vyříkali, abys věděl, Davide. Och, já– asi jsem do něj kdysi byla blázen, když jsme se zasnoubili–“

„Pokolikáté už?“ zeptal se vážně Kummer. „Aha, ano! Řekl bych, že po osmé. Sedmkrát předtím jste si jen hráli. Mé drahé dítě, jsi ještě holčička–“

„Díky, dědo!“ zašklebila se.

„– a ten tvůj zasmušilý nápadník je na tom stejně. Dost věřím na citovou spřízněnost duší. Pro ty – hmm –, kteří jsou z lepšího těsta. Víš, Roso, mohla bys dopadnout hůř než s Cortem, i přes ten jeho světabol.“

„To bych ráda věděla jak! A nejsem děčko. A on je– je nesnesitelný. Jen si představ, dospělý muž, a slintá na střevíčky té mizerně oblečené, nedovařené a nedopečené, laciné bývalé sboristky...“

„Jak typické,“ povzdechl Kummer. „Ženská povaha. I ty nejlepší s vás nemají úroveň. Holčičko zlatá, buď rozumná. Jestli, tak slintala spíš paní Munnová a ne Earl, opravdu. Před chvilkou se za tebou díval jak smutné telátko. No tak, Roso, snažíš se odvést pozornost.“

„Nevím, co máš na mysli,“ odvětila Rosa a zírala na moře. Rozkládalo se dole pod nimi, jen teď už nebylo modré, ale purpurové. Růžové skvrny na obloze bledly za doprovodu příbojových vln.

„Myslím, že víš,“ zamumlal Kummer. „Řekl bych, že se chystáš udělat něco doopravdy bláznivého, milá Roso. Je to vážně šílenost. Kdyby šlo o kohokoli jiného než o Marka, hleděl bych si svého. Ale za těchto okolností...“

„Marko?“ zaváhala, ale nebylo to moc přesvědčivé.

Kummerovy cynické modré oči se mírně usmály. I přesto, že se venku šerilo víc a víc, všimla si toho a její stejně modré oči se zabodly do země. „Myslím, drahoušku, že jsem tě už jednou varoval. Ale nenapadlo mě, že to dojde do takových–“

„Do čeho?“

„Roso.“ Při jeho káravém tónu se mírně začervenala.

„Já– já myslela,“ zamumlala nezřetelně Rosa, „že panpan Marko si daleko víc než mě všímá– no, paní Munnové a paní Constablové, a– ano, taky matky! – Davide.“

„To je ovšem něco jiného,“ prohlásil velký muž příkře. „Teď se bavíme o mladší, i když asi ne hloupější ženě.“ Jeho oči se zúžily a on se k ní nahnul. „Rošťando, říkám ti, že ten chlap je neskutečný, bezcenný dobrodruh. Nemá prokazatelný zdroj příjmů. A co jsem slyšel, ani jeho pověst zrovna nevoní po růžích. Dalo mi celkem dost zabrat, než jsem o něm něco zjistil. Hmm, připouštím, že po fyzické stránce–“

„Díky. A to sis nevšiml, drahý Davide,“ řekla Rosa s nádechem zlomyslnosti, „že vzhledem se ti hodně podobá? Možná si kompenzuješ nějaké milostné–“

„Roso! Nebuď nechutná. Tohle není věc, o které bych měl chuť vtipkovat. Ty a tvoje matka jste jediné ženy na světě, které mi stojí za trochu pozornosti. Opakuju ti–“

Znenadání vstala, oči zapíchnuté do hladiny oceánu. „Hmm, Davide, nechci se o něm bavit!“ Rty se jí chvěly.

„Ale budeš muset, zlato.“ Položil dýmku na stůl, chytil ji za ramena a otočil ji tak, že měl její modré oči nedaleko svých. „Už dávno pozoruju, jak se to vyvíjí. Jestli uděláš, co máš v úmyslu–“

„Jak víš, co chci udělat?“ zeptala se tiše.

„To se dá odhadnout. Když člověk zná lumpy Markova ražení...“

Chňapla ho za ruku. „Ale Davide, já mu doopravdy neslíbila–“

„Ne? Podle škodolibého výrazu v jeho očích mám jiný dojem. Říkám ti, zaslechl jsem, že ten chlap je–“

Divoce plácla rukou. „To, cos slyšel, je hloupost! John vypadá moc dobře, a tak ho všichni chlapi nenávidí. Přirozeně, že se kolem tak hezkého muže točí ženy... Davide, prosím! Už nechci slyšet ani slovo.“

Pustil ji, tiše si ji chvíli prohlížel, pak se otočil stranou, vzal dýmku, vysypal popel a strčil ji do kapsy. „Jsi stejně tvrdohlavá jako já,“ zamumlal, „takže si asi nemám na co stěžovat. Roso, skutečně sis to promyslela?“

„Ano!“

Oba dlouze mlčeli, a když se dívali směrem ke schodům, trochu se k sobě přitiskli. Shora někdo přicházel k terase.

Bylo to velmi podivné. Slyšeli těžké kroky na štěrku, křupavý zvuk s náznakem nemotorné snahy o utajení. Jako by nějaký obr, bez ohledu na to, že to bolí, kráčel po špičkách po rozbitém skle.

V tuhle dobu už byla skoro tma. Kummer se najednou podíval na hodinky. Bylo za dvě minuty čtvrt na devět.

Rosa cítila, že jí naskočila husí kůže, a bezdůvodně se zachvěla. Couvla ke strýci a hleděla do tmavých zákoutí cesty nad nimi.

„Co se děje?“ zeptal se Kummer klidně. „Roso, ty se třeseš.“

„Nevím. Nejspíš bychom měli– ráda bych věděla, kdo to je.“

„Možná Jorum na jedné ze svých věčných obchůzek. Sedni si, zlato. Mrzí mě, že jsem tě rozčí–“

Z maličností se rodí katastrofy. A podle všeho k tomu dochází náhodou. Kummer na sobě měl bezvadně čistý bílý oblek; velikán se světlými vlasy i pletí, čistě oholený a dobře stavěný... Bleskově se stmívalo, kolem padla hustá černá tma, tak typická pro bezměsíčnou krajinu na pobřeží oceánu.

U paty schodiště se rýsovala temná silueta. Byla obrovská, a přesto složená ze stínů. Tiše se k nim blížila. A pak se ten člověk zastavil a vypadalo to, že zkoumá jejich tváře.

Chraplavý hlas pronesl: „Tiše. Voba dva. Mám vás v šachu,“ a tam, kde mohla být ruka, zahlédli cosi malého.

Kummer klidně řekl: „Kdo k čertu jste?“

„To je fuk, kdo jsem.“ Obří tlapa se ani nezachvěla. Rosa byla tichá jako myška, a jak stáli vedle sebe, cítila napětí Kummerova těla. Nahmátla ve tmě jeho ruku a varovně a prosebně ji stiskla. Jeho prsty se sevřely, Rosa ucítila v dlani povzbuzující žár a potichu si s ulehčením oddechla. „Teď podte sem,“ pokračoval hluboký hlas, „a hezky fofrem a potichu.“

„To, čím na nás míříte,“ zeptala se Rosa a samotnou ji překvapilo, jak má v tu chvíli pevný hlas, „je doopravdy revolver?“

„Padejte!“

„Pojď, Roso,“ řekl mírně Kummer a zvedl ruku, aby ji vzal za paži. Kráčeli po dlažbě a začali stoupat po schodech. Beztvarý stín před nimi mírně ustupoval. Když se teď neurčitý strach zhmotnil, měla Rosa chuť se rozesmát. Bylo to tak naprosto šílené! A zrovna tady, na Španělském mysu. Napadlo ji, že snad musí jít o nějaký hloupý vtip. Určitě Earl! Na něj by to přesně sedělo, ten- ten-

Pak se zachichotání změnilo na vzdech. Na vzdálenost paže byl hluboký hlas příliš skutečný. Teď už ho viděla; sice ne zřetelně, ale dost dobře na to, aby jí hlavou proběhlo pár hrůzostrašných myšlenek.

Ten muž – protože tohle mohl být jenom muž – byl tak vysoký, že Kummer, který sám měřil přes metr osmdesát, vypadal jako trpaslík. Musel mít přes dva metry. A byl neskutečně tlustý, podobný čínskému zápasníkovi, jakýsi nafouklý Falstaff s obřím pupkem a rameny jako tažný kuň. Rosa se zachvěla, když si pomyslela, že je tak velký a tlustý, že to snad ani nemůže být člověk. Osmatřicítka vypadala v jeho ruce jako dětská hračka. Byl oblečený v čemsi, co se vzdáleně podobalo námořnickému stejnokroji: špinavé montérky velikosti lodních plachet, černý nebo tmavomodrý hrubý kabát se zašlými mosaznými knoflíky, přehoz z plachtoviny a kšiltovka s odrbaným zlámaným štítkem.

A jako by té hrůzy nebylo dost, přes mohutnou tvář měl uvázaný kapesník, hodně tmavý kapesník, možná šátek. Zakrýval mu oko. Rosa se zděsila: ten chlap měl jen jedno oko. To téhle kreatuře ještě scházelo – aby neměla oko. Černá záplata přes levé... Rosa znovu ucítila, že na ní jde další nával smíchu. Tohle tedy není zrovna decentní lupič! Jako by mu přestrojení mohlo zajistit anonymitu! Chlapovi přes dva metry vysokému, stopadesátikilovému a s jediným okem... Bylo to k smíchu. Vypadal jako z nějaké operety o pirátech.

„Klidně můžete,“ řekla udýchaně Rosa, „tu špinavou věc sundat z obličeje. Můžeme vás popsat–“

„Roso,“ pronesl Kummer. Zarazila se. Zaslechli, jak se obr pomalu nadechuje.

„Ale to vy neudáte,“ zahučel temný hlas a oni v něm ucítili stopu nejistoty. „To neudáte, dámo.“ Ve vibrujícím

basu bylo cosi tupého, těžkopádného a nahlouplého; byl podobný dobytčeti. „Voba dva pudete po týdlenctý cestě, až dojdete na plac, kde auta vodbočujou k domu; jasan? Já jdu za váma s připravenou stříkačkou.“

„Jestli jste přišel krást,“ ozvala se Rosa opovržlivě, „vezměte si můj prsten a náramek a zmizte. Určitě nebudeme–“

„Mě nezajímaj žádný cetky. A koukejte mašírovat.“

„Podívejte,“ řekl Kummer klidně a ruce mu visely podél těla. „Není důvod, abyste do toho zatahoval tady dámu, ať už jste kdokoli. Jestli vám jde o mě, proč–“

„Vy jste Rosa Godfreyová?“ zeptal se kolos.

„Ano,“ odpověděla Rosa a zase ucítila nával strachu.

„To je šecko, co musím vědět,“ zaduněl s burácejícím uspokojením.

„Pak jsem neudál žádnou botu. Vy a tendle tady–“

Kummerova tvrdá pěst se zabořila do jeho tučného břicha. Rosa nasála vzduch a otočila se, aby se dala na útěk. Pak se událo několik překvapivých věcí najednou. Přes všechnu jeho tloušťku bylo obrovo sádelnaté tělo jako ze železa. Rána na něj podle všeho neudělala valný dojem; ani se neohnul nebo nezasténal. Místo toho téměř bezstarostně vrazil zbraň do jedné ze svých velikánských kapes, mohutnou paži přehodil Kummerovi kolem krku a škulb s ním do vzduchu, jako by byl malé dítě; druhou rukou pak chňapl Rosu za rameno. Rosa otevřela ústa při pokusu o výkřik a pak je zase zavřela. David lapal po dechu a kašlal...

Obr mírně prikázal: „Žádný triky, ani jeden z vás. Budete hodnej, pane Marko?“

Pod Rosou zmizela země a stěny útesů obklopujících cestu se jí rozvlnily před očima. Kummer se trochu hý-

bal, pod opálením prosvítala bílá tvář a nohama trhal jako oběšenec.

Teď to konečně pochopila. Bylo to spiknutí, komplot namířený proti Johnu Markovi, kterého všechny ženy milovaly a muži nenáviděli. A ubohý David! To ty jeho šaty – určitě; Marko měl dnes večer taky bílé. A oba byli přibližně stejně staří, stejně vysokí i stavění. Jestli tenhle obří hlupák dostal Markův popis, mohl se za těchto okolností snadno splést a místo něj unést Davida Kummera. Ale jak mohl tušit, kde je na rozsáhlých pozemcích Španělského mysu najde? Byla si jistá, že je nikdo nesledoval. A kdo mu vůbec mohl říct, jak bude Marko oblečený? Protože od někoho to musel mít... Mozkem se jí prohnaly stovky myšlenek. Probrala se a zdálo se jí, že utekly dlouhé hodiny.

„Nechte ho být!“ vykřikla. „Máte- *nesprávného muže!* Nechte ho-“

Obr pustil její rameno a jeho tlapa, páchnoucí po zkyslé špíně, whisky a lodních lanech, se jí připlácla na ústa. Pak odložil Kummera na štěrkovou cestu a prsty druhé ruky ho chytil za límec na zátylku. Kummer se při snaze o nadechnutí zakuckal.

„Marš,“ zahučel obr, a tak šli.

Rosa pod ocelovou dlaní vydávala neartikulované zvuky; jednou se do ní pokusila zakousnout. Ale chlap ji jen lehce plácl přes ústa a ona to se slzami v očích vzdala. Kráčeli dál; jejich únosce byl uprostřed, na jedné straně držel Kummera za límec a druhou rukou zakrýval Rosina ústa. Za ticha, rušeného jenom zvukem jejich kroků na štěrkové cestě, se nemotorně, ale rychle vraceli zpátky k silnici. Kráčeli mezi vysokými útesy, které se kolem nich ježily po obou stranách a vytvářely úhlednou soutěsku.

Nakonec dospěli do místa, kde se stezka stáčela doleva k široké stoupající silnici. Ve stínu útesu, kousek před touto zatáčkou stál starý sedan, neosvětlený a otočený směrem k hlavní cestě vedoucí ven ze Španělského mysu.

Kolos nevzrušeně pronesl: „Slečno Godfreyová, sundám vám ruku z pusy. Vozvěte se, a přísahám, že vám zarazím zuby do krku. Votevřete přední dveře támdlectoho auta. Pane Marko, jak pustím tendle váš límec, tak si přeju, abyste hupnul dopředu za volant. Já si zalezu dozadu a budu vám říkat, kam máte jet. Zasejč pěkně klidáňko. A teďkon udělejte, co jsem vám řek.“

Pustil je. Kummer si opatrně osahal krk a vystrouhl bezbarvý úšklebek. Rosa si elegantním batistovým kapesníčkem otřela rty a hodila našťvaným pohledem směrem ke strýci.

Ale Kummer neznatelně potřásl hlavou, jako by ji chtěl varovat.

„Říkám vám,“ zašeptala Rosa zoufale a otočila se k obrovi, „tohle není John Marko! Je to pan Kummer, pan David Kummer, můj strýc. Máte špatného člověka. Ach, copak nevidíte–“

„Strejc, jo?“ řekl obr a v sonorním zasmání zaslechli obdiv. „Todle nejni Marko, ju? Naskočte, holčičko. Nerad bych vám ublížil. Máte kuráž.“

„Vy hloupý *křupane!*“ vykřikla, ale otevřela dveře a nastoupila do auta. Kummer se se svěšenými rameny vsoukal za ní; vypadalo to, že v předtuše neblahého osudu možná šetří síly k poslednímu odporu. Aspoň Rosa měla ten pocit a mozek jí ochromila panika. Otočila se na předním sedadle a vztekle zírala na obra. Ten otevřel zadní dveře a nohu položil na stupačku auta.

S úlekem si uvědomila, že vyšel měsíc, protože na štěrkovou cestu padal mdlý svit a po stěnách útesu, tyčícího se nad Španělským mysem, se rozlévaly stříkance bledého světla. A pak si všimla té obří nohy... Obrova pravá noha byla obutá v roztrhané černé kožené botě, která měla na vnitřní straně díru, a z té se na světlo dral puchýř gargantuovské velikosti. Ta tlapa byla tak velká, až Rosa zamrkala údivem. Bylo neuvěřitelné, že by lidská bytost... Pak noha zmizela, velikánský chlap se procpal dveřmi a ponořil se do polstrování zadního sedadla. Rosa zaslechla poděšené zavržení pružin auta a zase se jí chtělo smát. Udržela se, a když si uvědomila svou rostoucí hysterii, vyděsilo ji to.

„Hejbněte se, pane Marko,“ ozval se basový hlas. „V zapalování máte klíč a já vim, že umíte řídit, podle toho žlutýho sportáku, v kerym jezdíte.“

Kummer se naklonil dopředu, zapnul světla a otočil klíčkem; pak nastartoval. Ozvalo se tiché hučení motoru a Kummer povolil ruční brzdu. „Kam pojedeme?“ zeptal se suchým nakřáplým hlasem.

„Rovnou ven z mysu. Za nosem po týdle cestě mezi útesy, pak přes úžinu a přímo skrz park; dorazíte k hlavní silnici a na tý to votočíte doleva a pojedete dál.“ V obhroublém hlase se objevila stopa netrpělivosti. „Tak jedem, jedem. A zkuste nákej pohyb, kerej se mi nebude zdát, a vymáčknu z vás poslední zbyteček života. A vy koukejte bejt v klidu, holčičko.“

Rosa zavřela oči, a když se auto těžkopádně rozjelo, opřela se do sedačky. Tohle byl jen špatný sen. Brzo se probere a té šílenosti se zasměje. Musí najít Davida a říct mu to, aby se mohli pobavit oba... Pak Kummerovu nehybnou paži ucítila vedle sebe a zachvěla se. Ubohý

David! Bylo to kruté, zbytečné; nelítostný rozmar osudu. A co se jí týká... měla husí kůži. Byla příliš slabá, než aby se zamyslela nad všemi možnostmi.

Když otevřela oči, míjeli právě úzký pruh parkoviště hned za úžinou z mysu a zatáčeli doleva na hlavní silnici. Přímo naproti výjezdu z parku zahlédla světla benzínové pumpy. Uviděla starého Stebbinse v bílém overalu, jak se sklání nad nádrží auta, v ruce tankovací pistoli. Starý dobrý Harry! Kdyby aspoň měla kuráž zakřičet, jen jednou... Pak na krku ucítila horký štiplavý dech toho netvora, zaslechla jeho varovné zahučení a s pocitem nevolnosti se zase opřela do sedačky.

Kummer řídil tiše a vypadal málem pokorně. Ale znala Davida. Pod jeho černou kšticí se skrýval bystrý mozek a ona věděla, že ten pracuje neúnavně. Tiše se modlila, aby vymyslel nějaký plán. Na zdolání téhle obludy bude potřeba hodně přemýšlení. I takové svaly, jaké měl Kummer, by byly proti vrozené síle jejich únosce neúčinné.

Vůz klouzal po betonové silnici. Byl docela provoz; auta mířila směrem k Waylandskému zábavnímu parku, který byl asi patnáct kilometrů odtud. Sobotní noc... Rosa přemýšlela, co dělají ostatní doma. Matka, John Marko– Měl David pravdu? Ohledně Johna. Udělala nakonec přece jen ošklivou chybu? Ale stejně– je docela pravděpodobné, říkala si s hořkostí, že zabere hodiny, než ji a Davida začnou pohřešovat. Ze Španělského mysu se jezdívalo ven často, zvláště David to měl ve zvyku; nakonec už byla rozmrzelá...

„Tady zahněte doleva,“ zaslechla obra.

Oba byli překvapeni. Něco tady nesesedělo. Ujeli sotva kilometr a půl od chvíle, kdy odbočili z cesty vedoucí ze

Španělského mysu. Kummer si něco zahučel pod vousy, ale Rosa neslyšela, co říkal. Odbočit doleva – to musí být soukromá cesta, která vede dolů k Waringově chatě u soukromé pláže – na dohled, ba téměř na dosah od útesů Španělského mysu!

Opět projeli opuštěným lesíkem a během chvilky se ocitli na cestě otevřenou krajinou. Pláž... Jeli podél vysokého plotu a u cesty se začal objevovat písek. Kummer rozsvítil dálková světla; přímo proti nim se tyčila trochu zanedbaná stavba. Zpomalil.

„Kam teď, kyklope?“ ozval se tiše.

„Sklopněte. Rovnou k támdlectý boudě.“ Obr se zasmál, když uslyšel Rosiino zajíknutí. „Nespolíhejte na nic, holčičko, široko daleko nenajdete nikoho. Todlencto je Waringovo plac a ten se tady nevokázal, řek bych, celý léto. Je to zavřený pěkně dlouho. Jedte, Marko.“

„Já nejsem Marko, rozumíte?“ řekl Kummer stejně potichu, ale krokem jel dál.

„Vy taky?“ zavrčel obr znechuceně. Rosa se strachy schoulila.

Auto pomalu zastavilo vedle tmavého a očividně opuštěného stavení. Za ním stál malý domek, který vypadal jako přístřešek na čluny; a nedaleko další, pravděpodobně garáž. Obě stavby byly dost blízko pláže. Když se jako svázaní hrabali ven z auta, zahlédli tyčící se útesy Španělského mysu kousek za měsícem ozářenou vodní hladinou, jen pár set metrů daleko. Ale klidně by to mohlo být i sto kilometrů, tak málo jim to bylo platné. Útesy trčely kolmo do výšky patnácti metrů a u jejich paty vyčnívala ostrá skaliska, o která se rozbíjel burácející příliv. Ani odtud, z Waringovy pláže, nebylo možné se k mysu dostat. Útes se tyčil vysoko nad krajinou a po celé jeho délce by se

sotva našla škvíra, kde by se dalo zachytit; z téhle strany byla skála jen o málo nižší než jinde.

Opačným směrem, tam kde se rozkládala veřejná pláž, nebylo nic; jen odpadky posetý písek, třpytící se ve svitu měsíce.

Rosa si všimla, že se její strýc rychle a kradmo rozhlíží kolem, a zdálo se jí, že je zoufalý. Obr stál kousek za nimi a jeho jediné oko je sledovalo se shovívavou ostražitostí. Choval se, jako by ani nebyl spěch, a nebránil jim, aby si opuštěné okolí pořádně prohlédli. Z přístřešku na čluny vedlo k vodě něco jako rampa a kousek odtud se na hladině houpala malá, bytelně vypadající jachta. V písku kolem leželo několik pohozených válců a dveře od přístřešku byly dokořán. Podle všeho se ten obr vloupal dovnitř a s pomocí válců loď sám spustil na vodu, aby ji připravil k... k čemu?

„To je loď pana Waringa!“ vykřikla dívka a hleděla na ni. „Vy jste ji ukradl, vy– vy obludo?“

„Žádný ména, dámo,“ odvětil kolos chraplavě a vypadal skoro dotčeně. „Udám, co budu sakra chtít. Teď, pane Marko–“

Kummer se otočil a pomalu se vydal k jejich únosci. Rosa zahlédla odlesk modrých očí ve svitu měsíce a poznala, že se rozhodl uskutečnit poslední zoufalý plán. Jeho vážná oholená tvář zářila pevným odhodláním. Nebyla v ní ani stopa strachu, když si měřil obří postavu muže v námořnickém; ten na něj jen bezvýrazně civěl.

„Mohu vám dát víc peněz, než jste kdy viděl...“ začal David mírným konverzačním tónem a beze spěchu mířil k obrovi.

Nikdy se k němu nedostal. Rosa už nezjistila, co měl za lubem. Oněměla hrůzou, cítila, jak jí slábnou nohy,

a s tupým úžasem zírala na tu neskutečnou příšeru, která je unesla. Obr vyrazil s napřaženou pěstí dopředu tak rychle, že na to její oči sotva zareagovaly. Mohutné klubko kostí a svalů do něčeho dutě narazilo a další, co zahlédla, byla Kummerova tvář, mizící pod úrovní jejího zděšeného pohledu. A David zůstal tiše ležet v písku.

Něco v ní bouchlo a ona se vrhla se zařatými pěstmi na mohutná ramena toho chlapa. Ten klidně klečel u nehybného těla a poslouchal, jestli dýchá. Když ucítil váhu jejího těla, jenom vstal, a jak se narovnal, zřítila se k zemi, kde s fňukáním zůstala nehybně schoulená v písku. Beze slova ji zvedl a pak kopající a štkající Rosu donesl k tmavému stavení.

Dveře byly zamčené. Přehodil si Rosu pod paži a druhou rukou se do nich zapřel. Povolily s praskavým rámem; rozkopl je a vešel dovnitř.

Poslední věc, kterou Rosa zahlédla, než za sebou její únosce dveře nohou zavřel, byla tvář Davida Kummera na písku a jachta na vodě opodál.

Ve světle obrovy baterky si s údivem všimla, že jsou v docela útulné místnosti. Hollise Waringa neznala, nikdy se s ním nesečkala; byl to newyorský obchodník, který tu občas trávil pár dní nebo i týdnů. Často ho viděla, jak na své jachtě brázdí okolí mysu (jak později řekla panu Ellerymu Queenovi), na téže jachtě, která teď kotvila venku; byl to malý křehký muž s plátěnou čapkou na hlavě. Pokaždé byl sám. Nejasně si uvědomila, že od začátku léta domek nenavštívil; nebyl tady už dlouho předtím, než se tu objevil John Marko ve svém žlutém sportáku a se spoustou zavazadel. Někdo – vybavila si, že asi otec – se zmínil, že Waring vyrazil do Evropy.

Netušila, že otec Waringa zná; určitě se tady na pobřeží nikdy nepotkali. Snad se znali díky obchodním stykům; otec jich měl tolik...

Obr ji postavil na koberec před krbem. „Hačňte si do támdlectoho křesla,“ přikázal tím nejmilejším hlasem. Baterku položil na nedalekou pohovku a její silné světlo osvětlilo křesílko.

Tiše se usadila. Na malém stolku, ani ne metr od ní, stál telefon. Podle toho, jak vypadal, usoudila, že jde o místní linku, která je pravděpodobně stále v provozu. Kdyby tam dosáhla, chňapla po sluchátku a zavolala o pomoc... Obr telefon vzal a položil ho na zem asi tři metry od ní, tak daleko, jak mu dovolil kabel od přístroje. Teď už se bez odporu sesunula do křesla.

„Co chcete udělat... udělat se mnou?“ zeptala se vyčerpaným slabým hláskem.

„Nic vám neudám. Nemějte vobavy, holčičko. Jde mi jen vo toho ptáčka Marka. Vás jsem vzal s sebou, enom abyste neztropila poplach. To byste mohla.“ Zatímco se uznale pochichtával, vytáhl z kapsy klubko silného provazu a začal ho odmotávat. „Sedte klidánko, slečno Godfreyová. Dyž budete hodná, nebudou žádný potíže.“ A než se stačila pohnout, připoutal jí s neuvěřitelnou rychlostí ruce za zády ke křeslu. V návalu zoufalství sebou začala škubat a trhat, ale uzly se jen utáhly. Pak se obr sehnul a připoutal jí kotníky k nohám křesla. Pozorovala jeho hrubé našedivělé vlasy, deroucí se zpod čepice, a vzadu na brunátném krku ošklivou ránu, zakrytou starým obvazem.

„Proč mi nedáte ještě roubík?“ zeptala se hořce.

„Pročpa to?“ rozchechtal se, evidentně dobře naladěný. „Klidánko se dosyta vykřičte, dámo; tady vás neuslyší živá duše. Tak dem!“

Zvedl ji i s křeslem a přenesl k druhým dveřím. Kopek jedné obří tlapy dveře otevřel a vešel do malé zatahlé ložnice. Křeslo i s ní pak postavil vedle postele.

„Přece mě tady *nenecháte?*“ vykřikla se zděšením.
„Já– já umřu hlady, nebo se udusím!“

„Ale, ale, budete ól rajt,“ řekl konejšivě. „Dohlídnu na to, aby vás našli.“

„Ale David – můj strýc – ten muž venku,“ těžce oddechovala. „Co chcete udělat *s ním?*“

Přešel ke dveřím do pokoje a v malé místnosti se jeho kroky rozléhaly jako hřmění hromu. „Cože?“ zavrčel, aniž se podíval dozadu. Z ramen mu sálala náhlá hrozba.

„Co s ním chcete *dělat?*“ ječela Rosa, šílená strachem.

„Cože?“ zopakoval a vyšel ven. Rosa v křesle, ke kterému byla připoutaná, ochabla a srdce jí bolestně bušilo až v krku. Ó, ten hloupý, hloupý, hloupý – obrovitý a nebezpečný tatrman. Jestli se z toho někdy dostane – pokud možno rychle –, nebude těžké ho najít. Na světě nemůže být někdo druhý, podobný tomuhle – taková karikatura člověka, pomyslela si hořce, se nerodí dvakrát. A pak – jestli nebude pozdě – bude pomsta sladká...

Seděla tam jako bezmocné spoutané kuře a všemi silami svých drobných oušek se snažila něco zaslechnout. Zřetelně slyšela, jak netvor přechází sem a tam po pokoji. A pak ještě něco; slabé cinknutí – úplně zřetelně. Zamračila se a kousla se do rtu. To byl – telefon! Ano, slyšela kovové cinkání přístroje, jak vytáčel nějaké číslo. Och, kdyby tak mohla–

Zoufale se pokusila vstát, ale povedlo se jí jen předklonit do jakéhosi podřepu a křeslo zvednout pár centimetrů nad podlahu. Jak to dokázala, těžko říct, ale zjistila, že se bolestně pomalu posunuje ke dveřím; kousek

po kousku se belhala kupředu a křeslo za ní výsměšně bouchalo do země. Dělal dost hluku, ale obr ve vedlejší místnosti byl očividně zabraný do hovoru.

Když dorazila ke dveřím a položila na ně ucho, chvěla se víc napětím než vysílením; neslyšela však nic. Přece už nemohl zavěsit! Pak si uvědomila, že nejspíš čeká na spojení. Soustředila všechnu svou energii na jedno jediné zbožné přání. *Musí* vyslechnout všechno, co řekne, a pokud možno poznat, s kým mluví. Zadržela dech, když přes dveře zaslechla tón jeho hlasu. Ale první slova se k ní dostala zkomolená a nesrozumitelná. Snad chtěl někoho k telefonu. Pokud to tak bylo, jméno neslyšela. Jestli to bylo jméno... Hlava se jí zatočila závratí a ona s ní netrpělivě zatřásla; kousla se do rtu, aby ji bolest probrala. Ach!

„... je to hotový. Jo... venku mám Marka. Musel jsem mu jednu vrazit... Néé! Je v limbu. Dyž někomu jednu vrazím, jen tak se neprobere.“ Ticho. Rosa chtěla mít křídla nebo vnitřní zrak, cokoli. Kdyby tak jen mohla zaslechnout hlas muže nebo ženy na druhé straně linky! Ale znovu k ní dolehl dunivý bas. „Slečna Godfreyová je v cajku. Svázal jsem ji v ložnici ... Nejní zraněná. Ne, jak říkám! Jen dobře dohlídněte na to, aby tu nezvostala moc dlouho. *Vona* vám nic neudála, že ne? ... Jo, jo! ... na moře a pak ... Vy ste kápo ... V pořádku! V pořádku! Říkám vám, že von bude...“ Na okamžik neslyšela nic než rozostřené vibráto zvuků. Nemohlo by mu *aspoň* uklouznout jméno toho šíleného maniaka? Cokoli, cokoli. Nějaký záchytný bod... „Oukej. Oukej! Teď už jdu. Marko vás dál nebude trápit. Ale nezapomeňte na tu holku. Má vodvahu, tadle jo.“ A Rosa s bolestným dloubnutím v žaludku zaslechla úder zavěšovaného sluchátka a obrovo pomalé, hloupé a docela potěšené zachechtání.

Opřela se zpátky do křesla a vyčerpáním zavřela oči. Hned je však otevřela; zaslechla bouchnutí dveří v pokoji. Šel ven, nebo někdo naopak přišel dovnitř? Ale bylo ticho a Rosa poznala, že obr z boudy odešel. *Musí vidět...* Zkroutila se dozadu, otevřela dveře a stejným těžkopádným pohybem se kolébala po pokoji směrem k nejbližšímu přednímu oknu. Světlo obrovy baterky zmizelo a v místnosti byla černočerná tma; narážela do všeho možného a jednou si bolestně odřela svázanou paži. Nakonec se dokymácela k oknu.

Měsíc byl teď vysoko na nebi a světlý písek na pláži před domkem a klidná hladina oceánu fungovaly jako reflektory. Celá pláž byla zalitá jemným stříbrným světlem; bylo perfektně vidět.

Zapomněla na bolest ruky, na píchání napjatých svalů, na sucho v krku i na rozpraskané rty. Scéna před jejíma očima byla ve hře světél a stínů tak průzračná, jasná a zřetelná, že vypadala jako film v kině. Dokonce i postava jejich gigantického únosce byla titěrná, jako by neviditelný režisér kamerou zabral velký celek. Ve chvíli, kdy se Rosa dostala k oknu bez záclony, se obr skláněl nad tělem Davida Kummera; ten bezvládně ležel přesně na stejném místě, kde ho viděla naposledy. Pozorovala tu obrovitou figuru, jak bez námahy Kummera zvedá, přehazuje si nehybné tělo přes rameno a vykračuje směrem k jachtě, kotví u pláže. Bez okolků pak hodil Kummera na loď, opřel se nohama o rampu a rameny o trup lodi a odstrčil ji...

Jachta se hnula, obr ji zatlačil a ona pomalu nabírala rychlost, až se nakonec zhoupla na vlnách; to už byl jejich únosce po kolena ve vodě. Chytil se zábradlí na boku a mrštně jako opice se vyhoupl na palubu. Za

moment poklidně blikla navigační světla jachty. A Rosa sledovala, jak se námořník sehnul k palubě, zvedl pořád ještě bezvládné tělo jejího strýce a odnesl ho do kajuty. Pak zavrčel motor, růžovo bílá mořská voda se rozvlnila a loďka vyrazila od pobřeží.

Rosa se za nimi dívala, dokud ji nerozbolely oči. Ani na vteřinu je nespustila z navigačních světel. Ta se houkala a vzdalovala k jihu, pryč od Španělského mysu. Nakonec se světla ztratila ve tmě, jako by je zhasla neviditelná ruka.

V té chvíli dívce, přivázané ve zmačkaných a špinavých šatech ke křeslu jako zločinec, připadalo, že zešílí, že se pláž tiše zvedá, aby ji zavalila, a z vln oceánu na ni vychytrale zírají vlnící se tváře.

V poslední chvíli, než se propadla do bezvědomí, jí hlavou prolétla myšlenka, že Davida Kummera už nikdy neuvidí.

Kapitola 2

NÁPRAVA CHYBY

RÁNO BYLO CHLADNÉ a svěží, jen s mírným náznakem vody ve vzduchu. Ale byla to slaná mořská voda a ta podráždila nosy dvou mužů, kteří v okamžiku ožili. Slunce na východě bylo dosud nízko a vítr nad oceánem proháněl po nebi šedé závoje noční mlhy a odhaloval kudrnaté smotky bílých mraků a modré oblohy.

Pan Ellery Queen, notorický milovník matky Přírody, se za volantem nízkého zanedbaného duesenbergu zhluboka nadechl, a protože to byl také veskrze praktický tvor, zaposlouchal se do spokojeného hučení pneumatik na betonové silnici. Vše bylo v pořádku a on si povzdechl. Cesta za ním byla rovná jako střela, jiskřivá šedobílá stuha zcela liduprázdných kilometrů za úsvitu.

Úkosem se podíval na svého společníka, staršího prošedivělého muže, jenž měl dlouhé nohy natažené dopředu a jehož vpadlé šedé oči, zasazené hluboko uprostřed vějíře vrásek, se podobaly starým drahokamům, položeným na sametu. Soudci Macklinovi bylo sedmdesát šest, ale nasával slaný vzduch jako právě narozené štěně.

„Unavený?“ zakřičel Ellery přes rachot auta.

„Jsem čerstvější než ty,“ odvětil mu soudce. „Oceán, oceán, ten krásný oceán... Ellery, doopravdy se cítím mladě!“

„Jsi skutečný nezmar. Mě osobně po té dlouhé cestě mých pár křížků docela tíží, ale ten vzduch má něco do sebe. Už tam skoro musíme být, drahý soudce.“

„Není to daleko. Jen jeď, ó Herme!“ A starý gentleman narovnal záda a začal zpívat mohutným barytonem, který s úspěchem soupeřil s vrčením motoru. Byla to nějaká námořnická písnička a Ellery se usmál. Ten starý vlk má v sobě víc života než mladík! Zase se začal věnovat volantů a pravou nohou zlehka sešlápl plynový pedál.

Pan Ellery Queen prožil léto pracovně; možná by se dalo říct až příliš pracovně. Dokonce tak moc, že mohl věnovat jen týden nebo dva pobytu u vody – miloval oceán – a normální dovolenou neměl vůbec. Během nejkrásnějšího horkého léta byl uvázan v New Yorku, kde se snažil rozplést zvlášť záhadný případ vraždy,¹ kterou nevyřešil (abychom to uvedli na pravou míru). Oslava práce byla pryč a Ellery zjistil, že než přijde podzim, touží aspoň po jedné pořádné spršce slané vody, kterou by doprovázela umírněná nahota. Možná byl také rozmrzelý ze svého neúspěchu. Každopádně když zjistil, že jeho otec je až po svá malá ouška zabraný do práce na Centre Street a všichni přátelé jsou pryč, začal se v duchu smířovat s nějakou samotářskou dovolenou; tehdy zaslechl zmínku o soudci Macklinovi.

Macklin byl dlouholetý přítel Elleryho otce; byl to on, kdo podporoval začínající inspektorovu kariéru u poli-

---

1 Jeden z nejpodivnějších případů, který kdy Ellery řešil. Podle novin šlo o „Případ zraněného Tyroláka“; na podrobnější popis nám tu nezbyvá místo. Je to jeden z mála Elleryho případů, který – alespoň pokud vím – skončil ve slepé uličce; a dosud se jedná o zločin nevyřešený.

– J. J. McC.

cejního sboru. Jeden z těch výjimečných právníků, pro které je pravda krásná a krása pravdivá a který obětoval větší část svého naplněného života práci v justici; za tu dobu získal smysl pro humor, skromný majetek a značnou reputaci. Byl to bezdětný vdovec, a tak si vzal pod svá křídla mladého Elleryho, doporučil mu univerzitu, pomáhal mu s učením a dohlížel na něj během divokých let dospívání, kdy inspektora Queena otcovské povinnosti jednoduše zmáhaly. Byl to právě soudce, kdo značnou měrou přispěl k rozvoji Elleryho neomylného smyslu pro logiku. V současnosti, kdy už dávno překročil sedmdesátku a před několika lety se vzdal soudcovského křesla, trávil starý gentleman volný čas pomalým a klidným cestováním. Pro Elleryho to byl přítel a životní vzpruha, navzdory jejich značně rozdílnému věku. Ale od té doby, co soudce pověsil talár na hřebík, se vídávali málokdy; naposledy před více než rokem. Zasloužitelně náhodou něco o „Solónovi“, jak mu láskyplně říkal, způsobilo Ellerymu nesmírné potěšení; zvláště když by si na parádní dovolenou lepšího společníka ani nemohl přát.

Soudce Ellerymu telefonoval z nějakého podivného místa v Tennessee – kde (jak řekl) nechal své úctyhodné kosti během horkého léta docela zvrhle odpočívat a »studoval domorodce« –, aby se potkali na půli cesty a zbytek trasy k pobřeží mohli jet spolu; tam by se pak u moře společně ubytovali a strávili měsíční dovolenou. Když Ellery telefonát ukončil, vyskočil radostí, naházal pár věcí do kufru, zašklebil se na rozloučenou na Djunu a svého otce a vyrazil pro svou »věrnou Rosinantu«, quijotovský stroj s koly a dalšími hejblátky, kdysi proslulý závodní vůz. A byl na cestě. Setkali se na předem domluveném místě, objali se, protláchali hodinu času

jako dvě upovídáné sousedky, důstojně probrali problém, jestli zůstat přes noc – když se sešli, bylo půl třetí ráno –, nebo vyrazit okamžitě, a shodli se na tom, že událost takového významu volá po hrdinských činech; a bez ohledu na skutečnost, že se ani jeden z nich nevyspal, ve čtvrt na pět zaplatili užaslému hostinskému, naskočili do Elleryho duesenbergu a za doprovodu soudcova nejmohutnějšího barytonu se vydali na cestu.

„Mimochodem,“ otázal se Ellery, když vyřídili podstatné záležitosti a uzavřeli vyprávění o uplynulém roce, „kdepak je ta *Arkádie*? Jedu za nosem, ale nerad bych se spoléhal na svůj šestý smysl.“

„Viš, kde je Španělský mys?“

„Přibližně. Slyšel jsem o něm.“

„Dobrá,“ odvětil soudce, „tak tam jedeme. Ne přímo na Španělský mys, ale do hezkého starého zapadákovy hned vedle. Asi patnáct kilometrů od Waylandského parku a nějakých sedmdesát pět jižně od Maartensu. Je to hned vedle dálnice.“

„Nejedeš za někým?“ zeptal se Ellery znepokojeně. „S tvým mladistvým zápalem bych se nedivil, kdyby ses snažil podstrčit svého kamaráda nějakému netušícímu hostiteli.“

„A dobře by se takovému lumpovi stalo,“ culil se soudce. „Ale ne, nic takového. Zním jednoho člověka, který vlastní domek nedaleko Španělského mysu – jen pár metrů od vody; docela skromné stavení, ale pohodlné. Standardní letní záležitost – a tenhle domek je náš cíl.“

„To zní lákavě.“

„Počkej, až ho uvidíš. Pronajal jsem si ho od něj už minulý rok – ale vloni v létě se mi tam nepodařilo dostat – byl jsem v Norsku –, a tak jsem si na to vzpomněl

letos na jaře a zavolaal jsem do jeho newyorské kanceláře. Domluvili jsme se a tady mě máš. Pronajal jsem si to místo do poloviny října, takže se můžeme těšit na skvělé rybaření.“

„Rybaření,“ zasténal Ellery. „Ty jsi opravdu potutelný právník! Při tom si pokaždé představím spálenou kůži a oči zarudlé od kouře. A nevezal jsem si ani– ani kotvu. *Fakt* lidi rybaří?“

„Samozřejmě, a my budeme taky. Nakonec z tebe ještě udělám mladého rybařika. V příštřešku máme připravenou fantastickou jachtu; jeden z hlavních důvodů, proč se mi tam tak líbí. A s vybavením si nedělej starosti. Napsal jsem své hospodyni do města a v pondělí nám expres dorazí hromada prutů, saturn, navijáků, háčků a dalších maličností.“

„Doufám,“ pronesl zasmušile Ellery, „že se srazí vlaky.“

„Vzmuž se! Jedeme vlastně o den dřív. Moje dohoda s Waringem–“

„S kým?“

„Hollis Waring. Chlap, kterému to místo patří. Nepočítalo se, že bych přijel dřív než v pondělí, ale myslím, že to nijak nevadí.“

„Nehrozí snad, že bychom na něj narazili, že ne? Doutná ve mně neobvyklá touha, abych tak řekl, po liduprázdném vyhnanství.“

„To je nepravděpodobné. Na jaře mi psal, že letos v létě dům moc užívat nebude – předpokládal, že v srpnu a září bude v Evropě.“

„Znáš ho dobře?“

„Nijak zvlášť. Vlastně jen z korespondence. A ta se už před třemi lety týkala toho domku.“

„Předpokládám, že je tam nějaký správce?“

Soudcovy šedé oči, které už tak působily mladistvě, zajiskřily. „Ale zajisté! A také upjatý sluha s licousy a čistič bot. Místo pro skutečnou šlechtu. Vážený mladý *Kréze*, kam si myslíš, že jedeme? Je to jen obyčejná bouda, a jestli někde v okolí nesplašíme schopnou dámu, budeme si muset uklízet, nakupovat a vařit. Víš, že s pánví umím hotová kouzla.“

Ellery se zdál být na pochybách. „Obávám se, že mé kulinářské schopnosti se omezují pouze na přípravu sušenek v prášku, silnou kávu a něco jako španělské omelety. Doufám, že máš aspoň klíče?“

„Waring vzkázal, že je tam nechal,“ prohlásil soudce slavnostně, „zakopané stopu hluboko dva kroky diagonálně od severovýchodního rohu domku. Má ten člověk ale smysl pro humor. Můj drahý hochu, tohle je slušná země! Za celou dobu, kdy jsem tam byl, jsem narazil na něco, co by vzdáleně připomínalo zločin, jen tehdy, když mi Harry Stebbins – který má nedaleko u hlavní silnice benzínovou pumpu a občerstvení – naučtoval třicet pět centů za sendvič se šunkou. Ksakru, synku, tam dveře nikdo nezamyká!

Už to nebude dlouho trvat,“ poznamenal soudce s dychtivým povzdechem, a když se auto vyhouplo na kopec, přihmouřil oči.

„Je taky načase,“ zahulákal Ellery. „Začínám mít hlad. Co takhle nějaké zásoby? Neříkej mi, že tam tvůj rozmarný domácí přichystal regál plný jídla!“

„Proboha,“ zaúpěl starý gentleman, „úplně jsem na to zapomněl. Musíme zastavit ve Wye – to je kousek před Španělským mysem; asi tři kilometry severně – a dopravit tam nějaký proviant. Tak! Tady to je, přímo

před námi. Doufám, že najdeme nějaký otevřený obchod s potravinami. Ještě není ani sedm hodin.“

Měli velké štěstí, protože narazili na zívajícího prodavače, který před svým obchodem urovnával čerstvou zeleninu. Za chvíli Ellery klopýtal plnou parou zpět k autu, obtěžkaný královskými zásobami do spíže. Trochu se dohadovali ohledně placení, ale debatu soudce rychle utnul mistrnou přednáškou na téma nepsané zákony pohostinnosti. Oba muži pak naložili zásoby do kufru auta a jeli dál. Tentokrát soudce zpíval písničku *»Kotvy vzhůru«*.

Za tři minuty už se blížili ke Španělskému mysu. Ellery smykem zastavil auto a obdivně pohlédl na tyčící se útes. Podivuhodnou hříčkou přírody to byla široko daleko jediná věc, která se viditelně zvedala nad úroveň oceánu. Klidně tam stála v ranním slunci, spící kolos, jehož plochý vrchol byl, kromě okrajů pokrytých stromy a keři, mimo dosah očí.

„Krása, že ano?“ zaburácel šťastně soudce. „Tady zastav auto, Ele. Naproti té benzínové stanici. Chci pozdravit svého starého kamaráda Harryho Stebbinse, toho zbojníka!“

„Předpokládám, že ta hromada skal,“ zamumlal Ellery, zatímco odbočoval s duesenbergem ze silnice na štěrkovou plochu před stavbou s pilíři v řeckém stylu a s typickými červenými pumpami, „není přístupná veřejnosti? Nemůže být. Naši milionáři by si něco takového nedali líbit.“

„Je to soukromé až na půdu,“ smál se soudce Macklin. „Kde je Harry? A má to víc důvodů. Za prvé je tam z pevniny jediná cesta, ta co odbočuje z dálnice tady naproti.“ Ellery uviděl dva masivní kamenné sloupy, které stály

po stranách zmíněné silnice, protínající zelené stromy okolního parku. „Lesík je jen úzký, cesta je po obou stranách lemovaná vysokým plotem s ostnatým drátem, a když se projede parkem, pokračuje na úzký krk – jde jen o kousek skály široký zrovna tak pro dvě auta vedle sebe. Cesta je rovná, a protože se Španělský mys zvedá, je ta silnice utopená mezi skalami a vede přes mys až na jeho konec. Podívej se na ty útesy! Táhnou se kolem celého mysu. Na ty se vylézt nedá... A za druhé je ta skála ve vlastnictví Waltera Godfreye.“ Řekl to ponuře s podtónem definitivnosti, jako by už jen to jméno bylo dostatečným vysvětlením.

„Godfrey?“ zamračil se Ellery. „Ten Godfrey z Wall Street?“

„Jeden z mnoha, ehm, vlků té význačné instituce,“ zahučel soudce Macklin. „Stejně exkluzivní. Pokud je mi známo, žije na našem skalnatém mysu pár normálních lidí, ale on mezi ně nepatří. Za celou dobu tady, kdy jsem byl od mysu, co by kamenem dohodil, jsem se tam jedinkrát nedostal. Ne že bych nechtěl být zdvořilý soused!“

„Takže poctivá venkovská slušnost mu příliš nevoní?“

„Kdepak. Vlastně se mi o tom během jedné upovídání korespondence zmínil i Waring. Nikdy se nedostal do blízkosti Godfreyova– ehm– paláce, a to je jeho sousedem bůhvíkolik let.“

„Možná,“ zazubil se Ellery, „nejste ty a tvůj domácí dostatečně nafoukaní.“

„Oho, to nepochybně. V některých kruzích čestného soudce moc nevítají. Víš–“

„Ale, ale. Že ty mi potutelně tajíš nějakou historku!“

„Netajím a už vůbec ne potutelně. Prostě chci říct, že lidé jako Godfrey sotva mohli na burze za tak krátkou

doby vydělat hromadu peněz, pokud trochu neobešli zákon. O tom člověku nic nevím, ale lidskou povahu znám dost dobře, abych mohl mít jisté podezření. Slyšel jsem o něm, že je to podivín. Ale má pěknou dceru. Jednoho dne před pár lety plula kolem se svým blondatým přítelem na kánoji a docela jsme se spřátelili, i přes zamračené pohledy toho hochy... Aha, tady jsi, Harry, ty chlape! A ještě navíc v plavkách!“

Soudce se vyhrabal z auta a s radostným výrazem vyrazil, aby chňapl po ruce růžovoučkého muže ve středním věku s bříškem, oblečeném v červených plavkách a v gumových botách, který právě s mrkáním vyšel ze své kanceláře u pumpy. Tureckým ručníkem si utíral tučný červený zátylek.

„Soudce Macklin!“ zalpal po dechu Stebbins a ručník mu vypadl z ruky; roztáhl ústa od ucha k uchu a energicky potřásl starému soudci rukou. „Krásnej pohled pro můj smutný voči. To jsem moh tušit, že se tady v tudle roční dobu vobjevíte. Kde jste byl minulý září? A jak se máte, pane?“

„Jen tak tak, Harry. Loni jsem byl v cizině. A copak Annie?“

Stebbins smutně potřásl kulatou hlavičkou. „Vohromný potíže měla, pane soudce, s tím jejím houserem.“ Ellery pochopil, že nešťastná Annie je šťastná paní Stebbinsová.

„Ale, ale; taková mladice! Předej jí moje nejsrdečnější pozdravy. Harry, potřes si pravicí s panem Ellery Queenem, mým drahým přítelem.“ Ellery rádně stiskl jeho pevnou a vlhkou ruku. „Budeme společně trávit měsíc u Waringa. Mimochodem, Waring tady není, že?“

„Neviděl sem ho vod začátku léta, pane soudce.“

„Koukám, že už ses byl koupat. Nestydíš se klusat podél hlavní silnice s tím svým kulatým pupkem až ke kolenům, ty jeden mizero?“

Stebbins se rozpačitě zazubil. „No, pane, řek bych, že je na mě smutnej pohled, to jo. Ale co, tady kolem to dělá každej a já se rád po ránu smočim. Veřejný pláže jsou v tudle dobu vopuštěný.“

„To se bavíme o pláži, kterou jsme míjeli před víc než kilometrem?“ ptal se Ellery.

„Ano, pane Queen. Další je pak na druhý straně – hnedka u Waringova pozemku, kam máte namířino.“

„Tohle musí být,“ pronesl Ellery zasněně, „za horkých letních odpolední zajímavý kousek silnice. Ta spousta pěkných dívek, které se kolem promenádují v plavkách – zvlášť když přihlédnu k letošním modelům plavek...“

„Vy mladí muži,“ zaskučel soudce. „Teď se mi vlastně vybavuje, jak si před dvěma léty pár místních puritánů stěžovalo úřadům na nedostatečné oblečení zdejších návštěvníků pláží, kteří chodí po silnici. Víš, je tu takové obecní nařízení, které koupajícím zakazuje chodit v plavkách po silnici. Změnilo se něco, Harry?“

„Ani ň, pane soudce,“ zachechtal se Stebbins. „Děláme to zákon nezákón.“

„Největší problém jsou závistiví důchodci. Nedá se přece plavat–“

„Nejvyšší čas, že ses poučil,“ řekl Ellery přísně. „Aspoň si nebudu muset hrát na plavčíka, lovit tě z oceánu a tak dále, jako jsem to musel udělat před šesti lety v Maine. Jeden by řekl, že člověk, kterému je sedmdesát šest, by měl umět dovádět i jinde než jenom na suché zemi.“

„Bavili jsme se o rybaření,“ pokračoval rychle soudce a zčervenal. „Jak to vypadá, Harry? Berou?“

„Dost dobrý, pane soudce, aspoň co jsem zaslech. Já sám na ryby nemám moc čas. Jo, jo! Vypadáte spokojeně. A vidím, že jste se pořádně zásobili proviantem. Však víte, že kdykoli–“

„Nebudeš mi zase ve spěchu účtovat třicet pět centů za šunkový sendvič,“ ozval se soudce přísně. „Nikdy–“

Po silnici bleskem přefičelo malé auto a spěchalo neznámo kam. Na předních dveřích sedanu zahlédli zlatá písmena, ale auto jelo tak rychle, že se jim je nepodařilo přečíst. K jejich údivu zapištěly brzdy, vůz se smykem stočil doleva a jako šipka prolétl mezi dvěma sloupy, lemujícími vjezd na Španělský mys; pak zmizel z dohledu mezi stromy v lesíku.

„Tohle je,“ otázal se Ellery, „obvyklý styl jízdy ve zdejší části naší krásné a požehnané země, pane Stebbinsi?“

Majitel pumpy se poškrábal na hlavě. „Pro normální lidi asi ne, ale tohle byli policajti.“

„Policie?“ zopakovali soudce a Ellery jako jeden muž.

„Kára místních policajtů.“ Stebbins vypadal nespůj. „Už druhá, kerou jsem viděl, že se během posledních patnácti minut žene na mys. Něco se muselo stát.“

Zahmouřenýma očima hleděli na silnici stíněnou stromy. Neslyšeli ale nic, nebe bylo stále šmolkově modré a slunce o kousek výš; dělalo se horko a slaný vzduch se zatelelil teplem.

„Policie, ha?“ řekl přemýšlivě soudce Macklin. Jemně tvarované nozdry se mu mírně zachvěly.

Ellery ho v náhlé panice poklepal po paži. „Haló, drahý soudce, pro lásku boží! Máme v plánu si oddechnout od všech starostí, nebo snad ne? Doufám, že se někomu nechceš plést do jeho soukromých záležitostí?“

Starý muž si povzdechl. „Myslím, že ne. Ale domníval bych se, že ty bys chtěl–“

„I ty jeden,“ pronesl Ellery přísně. „Nic nedělám. Měl jsem v poslední době dost práce, drahý Solóne, a ujišťuju tě, že toho bylo až až. Moje nynější touhy jsou čistě pudové: plavání, hromada omelet a pak sladká náruč *Morfeova*. Na brzkou shledanou, pane Stebbinsi.“

„Jistě, jistě,“ odvětil s trhnutím Stebbins; zachmuřeným zrakem sledoval cestu na Španělský mys. „Rád jsem vás poznal, pane Queene. Budete potřebovat nějakou hospodyni, že jo, pane soudce?“

„Určitě ano. Víš o někom?“

„Kdyby bylo můj Annie líp–“ řekl Stebbins. „No, takhle z voleje mě nic nenapadá, pane soudce, ale budu mít voči votevřený. Možná Annie vo někom bude vědět.“

„Určitě ano. Brzo se uvidíme, Harry.“ A soudce nastoupil zpátky do duesenbergu. Všichni byli trochu nesví; soudce mlčel, Stebbins byl neklidný a Ellery se zoufale snažil soustředit na jednoduchý úkon, spočívající v nastartování auta. Pak se rozjeli a zahleděnou šedou postavičku pumpaře nechali za sebou.

Oba se zabrali do svých myšlenek. Zakrátko dorazili od benzínové stanice k odbočce vlevo, na cestu vedoucí na pobřeží k Waringově usedlosti. Ellery poslechl soudcovo úsečné upozornění a odbočil; za okamžik se ocitli ve stínu chladivé zeleně lesíka.

„Tak!“ ozval se po chvíli Ellery. „Tohle se mi líbí. I když cítím hlad, žízeň a celkové vysílení, začínám si to tu užívat.“

„Co?“ řekl nepřítomně soudce. „Aha, ano. Tohle je doopravdy krásné místo, Ele.“

„Nevypadáš, že bys to nějak zvlášť ocenil,“ odvětil suše Ellery.

„Nesmysl!“ Soudce se energicky narovnal a hleděl před sebe. „Už teď se cítím o deset let mladší. Jen jeď, synku. Za okamžik jsme venku z lesíka a od té chvíle bude cesta jako pravítko.“

Vyjeli do jasného slunce a nasávali krásu třpytící se pláže, modré vody a oblohy. Kousek nalevo se tyčily stěny Španělského mysu, tiché a trochu hrozné.

„Úchvatné místo,“ zamumlal Ellery a zpomalil auto.

„Ó, to ano. Jsme tady, Ele. Jedeme támhle k té skupince budov před námi. Plot vpravo nás ochrání před nezvanými návštěvníky z veřejné pláže. Nikdy jsem nepochopil, proč si Waring postavil domek tak blízko; ačkoli nemyslím, že by nás někdo obtěžoval. Lidé tady jsou dobře vychovaní.“ Znenadání přestal mluvit, vráscitá víčka několikrát zamrkala, naklonil se a zahleděl se před sebe. „Ellery,“ ozval se ostře, „stojí tam dole u Waringova domu auto, nebo mám přeludy?“

„Je tam auto, určitě,“ odpověděl Ellery, „ale napadla mě prchavá myšlenka, že patří Waringovi a ten ti ho tady nechal. Což je hloupý nápad, to je mi jasné. Divné, co?“

„Waringův vůz to sotva může být,“ zahučel soudce Macklin. „Vím jistě, že je v Evropě; a kromě toho nemá nic menšího než packarda. Tamto vypadá jako jeden z těch střelených omylů Henryho Forda. Šlápni na to, synku!“

Duesenberg tichounce doklouzal k potlučenému starému autu a zastavil na konci silničky poblíž Waringova stavení. Ellery seskočil na šterkovou cestu a s netrpělivostí v očích se vydal k zaparkovanému autu. Soudce poněkud ztuhle vylezl ven a ústa sevřel do tenké linky.

Auto prohledali společně. Uvnitř nebylo nic zvláštního, živého ani neživého. Ze zapalování trčel klíček, na jehož tenkém řetízku se pod palubní deskou houpalo několik dalších klíčů.

„Světla ještě svítí,“ zamumlal Ellery, ale jak to řekl, reflektory zamrkaly a zhasly. „Hmm, baterie je vybitá. Auto tu pravděpodobně stojí celou noc. Dobrá, dobrá! To je ale hezká záhadička. Tajemní zloději, co myslíš?“ Napráhl ruku k předním dveřím auta. Soudce ho uchopil za paži.

„To bych nedělal,“ řekl tiše.

„Proboha proč?“

„Jeden nikdy neví. Věřím otiskům prstů až do roztrhání těla.“

„Pche! To spěchající policejní autíčko nějak podráždilo tvoji představivost.“ I přesto nechal Ellery kliku být. „Dobře, tak na co čekáme? Pojdme – ehm – vykopat ten romanticky ukrytý Waringův klíč a věnujme se našim záležitostem. Jsem unavený.“

Obešli auto a pomalu kráčeli k domu. A hned se zarazili.

Dveře byly trošku pootevřené a dřevo kolem pantů čerstvě rozlámané. Z vnitřku domu vyzařovalo chladné ticho.

Tázavě jeden na druhého pohlédli a v očích se jim objevila náhlá obava. Pak Ellery vyrazil zpět k duesenbergu, chvíli se tam hrabal a bleskově se vrátil s těžkým klíčem v ruce. Odstrčil soudce stranou, skočil ke dveřím, rozrazil je a s napřaženým klíčem překročil práh.

Starý gentleman sevřel rty a spěšně ho následoval.

Nalezl Elleryho hned za rozbitými dveřmi, jak zírá stranou na podlahu pod předním oknem. Pak Ellery

pod fousy zaklel, opět zvedl klíč a vrazil do ložnice. Za moment se objevil a zase zmizel v kuchyni.

„Nic,“ funěl, když se vracel, a zahodil francouzák. „Takže co, vaše blahorodí?“

Soudce Macklin klečel na kostnatých kolenou na betonové podlaze. Leželo tam křeslo, ke kterému byla za ruce a za nohy pevným provazem přivázaná žena. Bylo vidět, že hlavou narazila na beton; pod pravým spánkem viděli stopu zaschlé krve a žena byla v bezvědomí.

„Tak,“ pronesl tiše soudce. „Do něčeho jsme se pořádně namočili až po naše ctěné krky. Ellery, tohle je Rosa Godfreyová, dcera toho starého lupiče ze Španělského mysu!“

Pod zavřenýma očima měla fialové kruhy. Vlasy se jí uvolnily a jako černé hedvábí zakryly tvář. Vypadala strašně unavená a ztrhaná.

„Ubohé dítě,“ zahučel soudce Macklin. „Díky bohu, že normálně dýchá. Pojd, Ellery, musíme jí pomoci z toho hrozného sevření.“

S pomocí Elleryho kapesního nože ji uvolnili, společně zvedli její křehké bezvládné tělo a přenesli ji do ložnice; tam ji položili na postel. Slabě zasténala, když jí soudce otřel tvář vodou, kterou Ellery přinesl z kuchyně. Zranění na spánku bylo jen povrchové, pouhé lehké škrábnutí. Bylo jasné, že v křesle, ke kterému byla přivázaná, seděla u okna, a když omdlela a sesunula se, její náhlý pohyb křeslo převrhl a ona si při pádu poranila hlavu o tvrdou betonovou podlahu.

„Ten tvůj lupičský baron má štěstí na dcery,“ broukal Ellery. „Zatraceně krásná mladá holka, to se musí nechat.“ Usilovně jí třel bezvládnou ruku v místech, kde se do ní ostře zaryl provaz.